

KEMENES HENRIETTE

Danse macabre

A sűrű, szürke vatta amit a
 csikorgó kerekek hagytak maguk után,
 lassan kezdett szétozslani,
 messziről, félemelet magasból
 láttam csak rá az elnyúlt, kis fekete testre.
 Ott feküdt, magatehetetlen-otthagytan.
 Csörög a telefon.
 Zoli bátyád elhozta a druzsbát, mekkorára vágja?
 Mama, szia. Nem tudom... mondjuk negyven centisre.
 Meg-megmoccanva az olajfoltos aszfalton,
 még mindig ott hevert, senki az utcán,
 hogy segítsen. Segítsen!
 Nem bír felállni, uramisten, kész.
 Kínlódik, szenved, csöpp testét
 most hagyja el minden erő,
 kileheli maroknyi kis lelkét,
 szabadon engedi, feladja, látom, érzem,
 úgy fáj, nekem is úgy fáj...!
 A reszketés szapora gyűrűket dobál a kávéfésztálcájára.
 Olyan helyre teszem, hogy kiszáradjon a fa mire érte jössz.
 Jövök nemsoká, várj, jövök már!
 Csak majd takarítsd meg, mer' földes.
 Jó, mama. Megtakarítom. Kösz.
 Smirglizzed is utána.
 A kabátom keresem, cipő a lábamon.
 Elgyötörten moccan a széttiport test,
 utoljára, kisujj-vékonyka farkával
 egy félkört ír a levegőbe, búcsúzólul mintha.
 S többé már nem is él.
 Jó lesz az, fiam, ahogy mondtad, az ágy mellé,
 ráfér egy könyv, findzsa, szemüveg.
 De hosszú ujjait tovább táncoltatja az áprilisi szél,
 ujjain a kötelet, kötelen a bábot,

KEMENES HENRIETTE
 (1988, Nagyvárad) a
 Nagyvárad Állami Egye-
 tem jogi karán szerzett
 diplomát. Érdeklődési
 köre a büntető törvény-
 könyvtől a verseskötetek
 felé tolódott, különösen a
 kortárs költők verseit
 olvassa előszeretettel.
 Verset és rövidprózát ír.

*egyet mozdít még a puha, hamis kis hullán,
s a szemetes zacskó fekete teteme nevetve táncol el,
meghajol s eltűnik egy saroknál.*

Függöny.

Leteszem a kávé.

Ráfér egy könyv, findzsa, szemüveg...

rám... rám fér.

2016. április 28.

Tenyered tájai

Első találkozásunkra elhoztad a kezeid.

Sosem látott testvéreim voltak,

te még idegen, s ők már rég barátaim.

Fényeszőld körtelevéllel cirógatták arcomat,

cukros örvényt csavarintottak a kávémba,

kutattak a hajamba gabalyodott cserebogár után,

cérnát téptek ruhám bomladozó szegélyéről,

megpróbálták elcsípni a nyelvem,

lássák, miért van ennyire felvágva, de

fogaim élével találkoztak csak.

Hagymát aprítva ríkattak meg olykor vagy épp

ideges ritmust doboltak egy kocsmaasztalon,

s töltöttek megint.

Sötét nyomokat hagytak a villanykapcsolók körül,

majd csendben becsukták az ajtót.

Nem integettek.

A dombra mentünk, az égre néztél,

s fölöttünk szinte úsztak a madarak,

ujjaidon szűrted át a napfényt s a képeket.

Borzos kis csönd csaholt nyomunkban,

langyos nyála körmöd ágyába gyűlt.

A jövőnkre emlékezve róttuk tenyered tájait.

Érintésed alatt kökény-szívem mézzé lett,

te férfikezű, fagyos, őszi szél.

2016. május 3.

Tess d'Urberville cukrot kér

Úgy bánt a csobogó fecsegés,
porcelán csilingelés,
hiába hajtogatod, hogy
a süteménybe hat tojásfehérje,
így mutatták a főzőműsorban délelőtt.
Erre sem figyelek mert a
kötőmelegről megint semmit sem mondtak.
Zakatolsz mint a Kék Nyíl
ahogy a vaslábas oldalán
vered a nyúlós habot.
Még porcukrot!
Nyújtod felém fehér, vastag karod vaskos ujjait,
anélkül, hogy rám néznél,
én meg szótlánul od'adom a zacskót.
Lassan keményszik a máz s minden összeáll,
csak én vagyok az asztalnál szanaszét
s elkavarom csészémben a gyermeket,
aki eddig a teáskanalamban aludt.

2016. április 14.